

ONGENADIG

Karin Hazendonk

Uitgeverij LetterRijn Leidschendam

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste druk, oktober 2019

© 2019 LetterRijn

Auteur: Karin Hazendonk

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Grafische vormgeving: LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-918758-7-8

1.

2007
Anouk

De opslagloods voor groenten en fruit was voor het jaarlijkse bedrijfsfeest omgebouwd tot een tropisch paradijs, inclusief zand, palmbomen en met riet bedekte parasols. Oers liepen rond met bladen vol feestelijk uitzierende cocktails, bijna als vanzelfsprekend voorzien van een parapluutje en een roze suikerrand.

Ik stond aan de bar en twijfelde of ik een witte wijn zou bestellen of nog een keer een van die mierzoete drankjes van een dienblad zou pakken. Ik had alcohol nodig om de avond door te komen die totaal niet aan mij was besteed.

‘Een witte wijn, alsjeblieft,’ zei ik tegen de jongeman achter de bar.

Hij keek me ietwat sullig aan. ‘Ik zal voor u kijken, ik doe eigenlijk het bier.’ Triomfantelijk hield hij even later een fles wijn in zijn handen. ‘Gevonden! U heeft geluk, er is nog niemand geweest die dit wilde drinken.’

Ik reageerde niet op deze overbodige informatie.

Net als de andere drankjes werd de wijn in een plastic glas geschonken en met een brede glimlach schoof hij het naar me toe.

‘Proost,’ zei hij op joviale toon.

Ik knikte en dwong mezelf tot een vriendelijk bedankje.

De eerste slok die ik nam, was genoeg. Jezus, wát zuur. Waarschijnlijk een duur betaald goedkoop merk. Het was in ieder geval niet te drinken.

Met het glas in mijn hand liep ik weg van de bar en zocht naar een plek waar ik ongezien van het spul kon afkomen.

Een enigszins gehavende palm die in een hoekje stond, werd mijn redding en ik zette het glas op de korrelige grond.

Mijn ogen werden naar een groep mannen getrokken die in het normale kantoorleven de afdeling verkoop vertegenwoordigde. Ze ble-

ven rusten op een van hen die zich wat afzijdig hield van zijn stevig drinkende collega's. Hij was pas een paar maanden werkzaam bij het bedrijf. Ik wist wie hij was, ik had hem zelf aangenomen. Sven Bergerd.

Hij zag er goed uit, ondanks dat de verveling van zijn gezicht viel te lezen. Zijn donkerbruine haren waren net iets te lang en krulden op de kraag van zijn overhemd. Hij had een paar uitzonderlijk groene ogen en zijn huid was gebruind.

Zonnebank waarschijnlijk.

Ik schrok toen zijn ogen zich in die van mij boorden. Hij glimlachte.

Meteen voelde ik me betrappt en ik wendde mijn blik af. Ik had ongegeneerd naar Sven staan staren.

'Toch geen geheelonthouder?' klonk een stem in mijn oor. 'Mag ik iets te drinken voor je halen?'

Langzaam draaide ik me een kwartslag om. Het was donker genoeg om de blos te verbergen die ik vanuit mijn nek naar mijn wangen voelde kruipen.

Hoe hij zo snel naast me kon staan, was me een raadsel. De manier waarop hij vroeg of ik iets wilde drinken, deed me denken aan de tijd van schoolfeestjes. Ook toen liet ik het aan mijn vriendinnen over om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Net als nu. Mijn twee collega's van de afdeling personeelszaken, waarvan ik sinds een jaar manager was, dansten in het midden van de dansvloer en werden steeds luidruchtiger. Ik voelde me oud met mijn negenentwintig jaar.

'Doe maar een Spa Rood.'

'Te veel gedronken of verstandig?'

'Ik moet nog naar huis rijden, dus verstandig,' antwoordde ik. 'De cocktails zijn me echt veel te zoet en de witte wijn raad ik je absoluut af.'

Sven grijnsde. 'Ik zag dat je je van het glas ontdeed. Ik geloof niet dat iemand anders het heeft gezien. Jouw geheim is veilig bij me.'

Ik kreunde geluidloos en was blij dat Sven me alleen liet.

'Eindelijk iets waar glas omheen zit,' zei Sven toen hij terugkwam. Hij hield twee flesjes omhoog. 'Wilde je trouwens een rietje?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Het is prima zo, dank je.'

Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan. Sven was een leuke man,

hij flirtte een beetje met me en ik gedroeg me als een boerentrien. Tot mijn verbazing leek hij zich daar niet aan te storen. Hij babbelde ongedwongen en ik moest toegeven dat zijn stem me aangenaam in de oren klonk.

Opeens greep hij mijn hand. 'Kom. Buiten is het een stuk aangenaamer. De harde muziek begint me op mijn zenuwen te werken.'

Ik liet me meevoeren. Een aangename warmte in mijn buik begeleidde me.

We zaten aan een van de picknicktafels achter de fietsenstalling. Zodra het goed weer was, werd er door het personeel gretig gebruik van gemaakt. Ik at mijn lunch meestal aan mijn bureau.

Sven zat tegenover me. Gelukkig deed hij geen poging om me aan te raken. We namen tegelijk een slok uit onze flesjes en zetten ze in een synchrone beweging op tafel. Dat leek het ijs helemaal te breken. De glimlach die hij me vervolgens schonk, deed me zo'n beetje smelten.

'Ik zie je tijdens de lunch nooit buiten,' zei Sven. 'Het is toch al wel prachtig weer.'

Ik haalde mijn schouders op. Hij had gelijk. Een groot deel van augustus was het hoogzomer geweest en de eerste twee weken van september waren ook aangenaam. 'Ik werk meestal door tijdens de pauze. Dan is het tenminste even rustig op de afdeling en kan ik zonder het gekakel van de dames een paar telefoontjes plegen.'

Sven schoot in de lach. 'Je hebt leuke collega's, maar jou vind ik nog leuker,' zei hij plompverloren.

Misschien waren het de twee cocktails die ik had gedronken, maar er kwam een glimlach om mijn mond en ik antwoordde: 'Jij bent ook niet verkeerd, maar het kan niet. We werken hier. Relaties op de werkvloer gaan altijd fout.'

Hoe kwam ik daar nu weer bij? Relaties ... Sven zei alleen maar dat hij me leuk vond. Alcohol maakte van mijn mond een monster dat een eigen leven leidde. Ik zei dingen die ik niet wilde, maar er toch uitflapte. In gedachten dankte ik de onderhoudsmonteur die de kapotte lamp bij de picknicktafel nog niet had vervangen. Mijn rode, warme gezicht zou nu hopelijk niet zichtbaar zijn.

'Ik zou niet weten waarom,' zei Sven ernstig. Nu greep hij wel mijn hand. 'Het kan me niet schelen dat we hier werken, Anouk Smeets, ik wil je vaker zien.'

Mijn hart maakte een klein sprongetje. Waarschijnlijk was mijn antwoord wederom te wijten aan de alcohol waaraan ik niet gewend was. 'Ik jou ook.'

2.

De maanden die volgden, vormden een aaneenschakeling van samen eten, theater- en bioscoopbezoeken en weekenden die we op de bank voor de televisie doorbrachten om urenlang films te kijken.

Mijn leven stond finaal op zijn kop en ik was smoorverliefd. Mijn denken draaide alleen om Sven. Ik bracht bijna al mijn vrije tijd door in zijn riante huis vlak bij het strand van Kijkduin. Toen ik er voor het eerst kwam, rolde de voor de hand liggende vraag uit mijn mond: ‘Hoe kun je je dit veroorloven?’

Sven had gelachen. ‘Dankzij mijn grootouders. Ze zijn jaren geleden gestorven, vlak na elkaar. Ze hebben me dit huis nagelaten. Als kind kwam ik hier graag. Mensen dachten op een gegeven moment zelfs dat mijn opa en oma mijn ouders waren. Het contact is een tijdje minimaal geweest, maar ik hou van dit huis en ik hoop dat jij dat ook gaat doen.’

Iets in zijn stem vertelde me dat ik niet verder moest vragen, hoewel ik wel nieuwsgierig was naar zijn ouders. Waren ze nog in leven en zou hij nog broers of zussen hebben? Hij zou het me vast wel een keer vertellen.

Veel moeite om van het huis te houden, hoefde ik niet te doen. Ik hield er nu al van, en van deze prachtige plek. Het was voorzien van alle moderne snufjes; de keuken was een plaatje en met de keuze uit vier slaapkamers had ik al snel een eigen plekje gevonden waar ik me kon terugtrekken als ik wilde lezen. Het lag minder dan honderd meter van een stukje strand dat doorgaans niet werd overspoeld door recreanten. Ik hield van het strand en ik hoefde maar een paar minuten naar het ruisen van de zee te luisteren om me volmaakt gelukkig te voelen.

Ik had er steeds minder behoefte aan om alleen te zijn. Sven vond het niet erg als ik me op de bank in de huiskamer verloor in een boek. Hij zette het geluid van de televisie zachter en liet me met rust.

Mijn boek lag vanavond opengeslagen op schoot. Ik had mijn ogen erop gericht en hoewel het leek alsof ik las, namen mijn gedachten me mee naar de vorige avond.

Sven had al geheimzinnig gedaan vanaf het moment dat we vanuit het centrum van Den Haag naar Kijkduin waren gereden.

Ik had een paar keer aan hem gevraagd wat er aan de hand was, maar Sven had zich in nevelen gehuld. Ik hield er niet van, het schrok me af.

Het werd nog erger op het moment dat Sven me verzocht om even in de auto te blijven zitten toen we waren gearriveerd. Hij moest eerst nog iets doen ...

Ik bleef wachten omdat ik Sven niet voor het hoofd wilde stoten met mijn argwaan. Seconden leken minuten te duren en mijn gedachten vlogen alle kanten op. Wat als hij mij hier de hele nacht liet zitten? De sleutels had hij uit het contact gehaald. Logisch, want de huissleutel zat eraan. In gedachten zag ik mezelf al voor de deur staan, bedelend om te worden binnengelaten. Ik kon de vernedering al voelen.

Onmiddellijk stonden me de beelden uit het verleden levendig voor ogen. Het was me eerder overkomen. Jaren geleden, ik was net achttien en ik vertrouwde blind op een jongen die me na een avondje stappen met zijn auto zou thuisbrengen. Ik was naïef genoeg om te geloven dat hij een kortere weg wist. Pas op het donkere parkeerterrein waar hij stopte, kwam het besef dat hij me letterlijk en figuurlijk verder van huis had gebracht. Ik heb vervolgens kilometers gerend, gelopen en op het laatst gestrompeld, maar ik ben thuisgekomen en nam me voor om nooit meer zo goedgelovig te zijn. Daar heb ik me altijd aan gehouden, totdat Sven in mijn leven kwam.

Het duurde te lang. Sven had de lamp in de keuken aangedaan, maar de rest van het huis bleef in het donker gehuld doordat hij de gordijnen voor de ramen in de woonkamer dichtdeed. Paniek maakte zich langzaam maar zeker meester van me. Het dichtstbijzijnde huis was minstens twee kilometer lopen. Niet te doen op mijn hoge hakken en toch al pijnlijke voeten.

Na bijna tien minuten die een eeuwigheid schenen, kwam hij naar buiten. Ik haatte de opluchting die door me heen stroomde en ik haatte de onredelijke angst dat hij me in de steek zou laten.

‘Ogen dicht,’ beval hij toen we voor de deur stonden. ‘Niet stiekem smokkelen, anders is de verrassing weg.’

Ik deed wat hij vroeg. In gedachten telde ik de stappen, vier in de gang, de deur naar de woonkamer, nog drie stappen en ik voelde de armléuning van de bank tegen mijn been schuren. Er hing een zware geur in de kamer, die ik niet direct kon thuisbrengen.

‘Nu mag je kijken,’ zei Sven. De opwinding in zijn stem was hoorbaar.

Langzaam opende ik mijn ogen en keek rond. De ruime woonkamer was veranderd in een winterlandschap. Er stond een enorme kerstboom in de hoek, takken aan de muren, een arrenslee met een pluche rendier ervoor naast het plekje waar ik altijd op de bank zat. Ontelbare vlammetjes bewogen in theelichtjeshouders die overall verspreid stonden. Zilveren kerstballen flonkerden in het licht.

‘Mijn god,’ ontglipte het me.

‘Je houdt toch wel van kerstsfeer? Ik ben er de hele middag mee bezig geweest. Vind je het mooi? Dit is de ultieme entourage voor vanavond. Ik heb je een belangrijke vraag te stellen. Maar eerst een glas wijn.’

Woorden bleven in mijn keel steken. De kamer zag er prachtig uit, maar het was niet de sfeer die ik bij kerst wilde voelen. En al zeker geen drie weken van tevoren. In gedachten had ik samen met Sven de kerstboom opgetuigd met de oude figuurtjes die het hele jaar op mijn kleine zolder lagen opgeborgen, maar waaraan zoveel herinneringen kleefden.

Sven drukte een glas witte wijn in mijn hand. ‘Ik heb je ermee overdonderd,’ stelde hij vast na een blik op mijn gezicht.

‘Ik vind het mooi.’

‘Maar ...?’

Het zweet brak me uit na die pertinente leugen. ‘Nee, niets. Ik vind het werkelijk prachtig.’ Ik nam een slok van mijn wijn en zag dat Sven hetzelfde deed. Hij leek gerustgesteld door mijn antwoord.

Mijn ogen bleven door de kamer dwalen. De takken waren op een ingenieuze wijze met dunne touwtjes aan de muur bevestigd, de uiteinden daarvan verdwenen achter de lat die het plafond van de muur scheidde. De enige manier om dat te doen, was de hele lat weghalen, maar ik zag niets wat erop wees dat die van de muur was gehaald.

Het zat me eerlijk gezegd ook wel een beetje dwars dat Sven had gedaan alsof hij de hele dag op kantoor was geweest. Misschien was ik

een zeikerd, maar ik zag het een beetje als liegen. Hij had me verteld dat hij zich de hele middag met klanten had beziggehouden.

Wat me nog meer zorgen baarde, was de vraag die Sven me tijdens het diner – dat overigens perfect was verzorgd door een cateraar – had gesteld. Sven wilde samenwonen. Hier in zijn huis bij het strand.

Hij was zelfs nog een stap verder gegaan. Hij zag me als de moeder van zijn toekomstige kinderen zodra we getrouwd zouden zijn.

‘Ik ben ouderwets,’ zei hij. ‘Kinderen horen in een huwelijk geboren te worden. Dat geeft zekerheid.’

Ik zag de teleurstelling op Svens gezicht toen ik hem geen volmondig ja kon geven, maar om bedenktijd vroeg. Het was te snel. De argumenten die ik aanvoerde, vooral dat we elkaar nog maar een paar maanden kenden, veegde hij met een ernstig gezicht van tafel. Ik had ook niet echt overtuigend geklonken.

‘Waarom zouden we jaren om elkaar heen blijven draaien als we het zo goed hebben samen?’ vroeg hij. ‘Jij loopt naar de dertig en ik ben er al overheen. Ik vind dit het perfecte moment om te settelen.’

Settelen klonk zo definitief, maar wat hield me tegen om het volmaakte leven te leiden waarvan ik altijd had gedroomd?

Was het de spanning die op Svens gezicht stond te lezen, zijn aandringen om me bij hem te laten intrekken? Ik wist het niet.

Voor de show sloeg ik weer een ongelezen pagina om.

Sven liet het onderwerp rusten, maar ik merkte dat het tussen ons in bleef staan. De kerstdagen waren harmonieus, ondanks mijn scepsis over het samenwonen. We brachten ze in alle rust samen door. We kookten en keken naar kerstfilms.

Waarschijnlijk had ik de vraag niet moeten stellen. ‘Wil je nog vrienden of familie uitnodigen voor oud en nieuw?’

Sven antwoordde bot: ‘Ik heb geen familie.’

Er lag een kerstkaart van ene tante Jeanine en oom Hans, maar ik had het lef niet om ernaar te vragen. Zijn antwoord was zo stellig geweest, maar toch waren er wel familieleden in zijn leven.

Het vreemde was dat hij niet vroeg naar mijn verwanten. Ik had er niet veel meer. Mijn vader was één dag na mijn twintigste verjaardag overleden aan een hartstilstand. Ik miste hem verschrikkelijk en dacht vaak terug aan de gesprekken die we urenlang konden voeren

over de meest uiteenlopende onderwerpen. Mijn moeder vertrok na een acceptabele rouwperiode met haar nieuwe vriend naar Frankrijk waar ze nog steeds woonde. Onze band was verwaterd. Ik kende de man met wie ze inmiddels was getrouwd nauwelijks. Sterker nog, ik had geen uitnodiging gehad voor haar huwelijk.

Ik had Miranda, mijn tweelingzus. Niemand kon het zich voorstellen dat we een tweeling waren. We leken totaal niet op elkaar. Mijn haar was donkerbruin en golvend zoals dat van mijn vader. Miranda was blond en had felblauwe ogen. Mijn ogen waren groen en soms leek het of er gele spikkels in te zien waren. Ik neigde naar mollig, terwijl Miranda zó ontzettend slank was dat ik me weleens afvroeg of ze überhaupt wel at. Hoewel het als een cliché overkwam, zei ik altijd tegen iedereen dat we emotioneel een echte tweeling waren. Ondanks het feit dat ook onze karakters totaal verschillend waren, voelden we elkaar feilloos aan. Miranda was getrouwd met Bas Vermeer, een huisarts in hart en nieren, en had twee heerlijke jongens, Kars van zeven en Niels van vijf jaar. Ik was stapelgek op mijn neefjes en ik voelde enige spijt in mijn lijf dat ik daar niet ongedwongen met Sven over kon praten. Of wilde ik dat niet ...?

Kende ik Sven goed genoeg om deze stap te zetten?

3.

Sven

Ze zou het toch niet doen, daarvan was hij overtuigd. Als hij bij zichzelf te rade ging, zat hij ook niet op Anouk te wachten. Het idee dat hij kon worden gecontroleerd, stond hem steeds minder aan en golven van spijt overspoelden hem. Hoe kon hij zo stom zijn om haar te vragen met hem te gaan samenwonen?

Het voelde als een bevrijding dat ze naar haar eigen huis was gegaan om over zijn voorstel na te denken. Toen hij haar vroeg, had hem dat een goed idee geleken; samenwonen en goedmaken wat zijn ouders gedurende hun hele huwelijk hadden verknald, met name zijn jeugd. Op dat moment had hij ook een kleine jongen gezien die sprekend op hem leek. Zijn toekomstige zoon ... Jezus, wat een idioot was hij geweest.

Gedachten gleden terug ... hij was weer de negenjarige Sven en op die zaterdag begon alle ellende.

Mei 1984

Sven hoorde het geluid van de stofzuiger genadeloos dichterbij komen. Precies nu kreeg zijn moeder het in haar hoofd om met het lawaaiapparaat aan de gang te gaan. Hij hoorde de borstel over het tapijt schrapen en hoopte dat ze nog even in de gang zou blijven, want hij was net voor de televisie gaan zitten om zijn favoriete serie *Q en Q* te kijken. Hij vond het geweldig en wilde er geen minuut van missen.

De serie werd voor het eerst uitgezonden toen hij nog niet eens was geboren. Iedere zaterdagmiddag klokslag vier uur zat hij op de bank en vreesde het moment dat de aflevering was afgelopen en hij weer een week moest wachten.

Hij wist wat het betekende als zijn moeder aan het einde van de zaterdagmiddag last kreeg van schoonmaakwoede. Zijn vader zou thuiskomen. Misschien vandaag, vanavond laat als hij al op bed lag en er niets van merkte, of anders morgenochtend.

Sven zuchtte hartgrondig. Zijn pa ... hij kende de man amper. Hij werkte bij een oliemaatschappij en volgens hem zorgde hij ervoor dat de wereld bleef draaien. Keer op keer legde zijn vader hem uit dat olie een van de belangrijkste grondstoffen ter wereld was. Het zat overal in. In de plastic broodtrommel die hij iedere dag mee naar school nam. De auto's die niet zonder konden rijden en huizen die niet werden verwarmd als er geen olie meer was.

Sven hoorde het aan. Met zijn negen jaar was het meeste van wat zijn vader hem vertelde een groot raadsel, maar dat hij een man van aanzien was, maakte hem heel even trots.

De enige olie die hij kende, was de fles zonnebloemolie die in het keukenkastje stond. Hij had er een slokje van genomen, omdat hij wilde weten hoe het belangrijkste ter wereld smaakte. Het was rond-uit goor.

Het geluid van de stofzuiger verstomde en een golf van opluchting stroomde door hem heen. Hij zou ongestoord naar zijn serie kunnen kijken. Het geluid werd echter vervangen door stemmen die opklonken in de gang.

Nee!

Hij was er al.

Voetstappen kwamen dichterbij, de kamerdeur ging open en de stem van zijn moeder, die hem maande om papa gedag te zeggen, bereikte zijn oren.

Zijn ogen moesten zich losrukken van het televisiescherm, want hij wilde zo graag verder kijken. Het werd net spannend.

'Dag,' zei Sven met moeite.

Het was niet genoeg. Hij hoorde het aan de stem van zijn moeder toen ze zei: 'Ben jij nou helemaal bedonderd? Sta op en zeg papa op een behoorlijke manier gedag.'

Hij ving de kille blik op van de zongebruinde man die in het midden van de kamer stond. Sven slikte de brok in zijn keel weg. Deze man kende hij en toch ook weer niet. Vier weken geleden was hij vertrokken en hij wist nog precies hoe zijn vader er toen uitzag. Lichtbruine, krullende haren die altijd een beetje in de war zaten. De man die hem nu aankeek, had kort, glad achterovergekamd haar en een strenge blik in zijn ogen die hem een beetje angst inboezemde.

'Je moeder had gelijk, merk ik nu. Je bent veranderd in een jongen die ik niet wil kennen. Je bent brutaal en ongeïnteresseerd.'

Sven had geen idee wat dat laatste woord betekende, maar staarde voor alle zekerheid schuld bewust naar de grond.

Waarom bemoeide zijn vader zich ineens met zijn leventje, schoot het door zijn hoofd. Hoe wist hij in godsnaam dat hij de laatste tijd vaker tegen de regels van zijn moeder in ging?

Die regels waren trouwens uit het niets ontstaan. Opeens moest hij iedere maandag de zware vuilniszakken naar de stoep rand slepen. Alleen als hij lief was geweest, hoefde dat niet en stonden ze als bij toverslag op hun plek te wachten op de vuilnismannen.

Lief zijn voor mama ... het was zo raar. Een paar maanden geleden onweerde het 's nachts. Mama was er opeens erg bang voor, was naast hem in zijn smalle bed gaan liggen en hield hem stevig vast. Hij deed maar alsof hij ook een beetje bang was.

Hij sliep niet lekker die nacht. De hand van mama lag zwaar op zijn buik, maar hij durfde niet op zijn zij te gaan liggen, want dan zou ze wakker worden.

Hij was lief. Een paar dagen na het onweer was zijn bed niet opgemaakt. Hij had wel gezien dat de lakens in de wasmachine zaten, samen met zijn lievelingsdeken.

‘Ga maar in het grote bed liggen,’ zei mama.

Dat vond hij leuk, want daar kon hij net zo liggen als hij wilde en als papa thuis was, dan was de slaapkamer verboden terrein voor hem. Hij kon er zelfs helemaal dwars in liggen en dan nog hingen zijn voeten niet over de rand. Die nacht werd hij wakker van zijn moeders hand die hem streelde op zijn lieve plekje. Zo noemde ze het tegenwoordig. Hij vond het meer zijn gekke plekje, want dat deel van zijn lichaam leek opeens een eigen leven te leiden. Vooral wanneer de vingers van zijn moeder onder de rand van zijn onderbroek glipten.

Het voelde niet goed; het was niet goed wat mama deed. Nu draaide hij zich wel om en ontsnapte aan de hand die steeds dwingender werd. Hij vluchtte naar zijn eigen kamer en ging bevend boven op het kale matras liggen. De volgende morgen moest hij voor schooltijd een lijst met klusjes afwerken.

‘Als jij lief voor mama bent, is mama ook lief voor jou. Ik kan ook tegen papa zeggen dat je een heel stoute jongen bent.’ De woorden van zijn moeder striemden door zijn gedachten. Ze had hem verraden omdat hij niet altijd deed wat ze van hem verlangde.

‘Ik ben niet meer lief voor mama,’ schreeuwde hij tegen zijn vader.
‘Nooit meer.’

De herinnering aan de harde vuist tegen zijn kaak haalde Sven terug naar het heden. In een reflex betastte hij zijn gezicht, maar de vlam-mende pijn die hij toen voelde bleef uit. Meer dan een week had hij met een donkerpaarse plek op zijn kaak rondgelopen, totdat de kleur uiteindelijk vervaagde via groen naar lichtgeel. Wat niet verdween was de angst om lief te moeten zijn voor mama.

Met een zucht installeerde Sven zich voor de televisie. De afstands-bediening van de dvd-speler lag op tafel. Hij moest zich ontspannen. Een ander soort spanning gierde door zijn lijf toen hij de dvd aanzet-te. Een prettige, vol van verwachting.

Het gegil van de vrouw klonk bijna echt. Hij had zich zó ingeleefd in de film over een horrortandarts dat het leek alsof hijzelf de instru-menten hanteerde. Sven lachte hardop toen de kerel een boormachi-ne in haar mond zette. Zelfs het merk kwam even in beeld ... Zijn lach vermengde zich met haar geschreeuw.

Hij genoot. Het was alleen jammer dat in de film de boosdoener uiteindelijk werd gepakt.

4.

2008
Anouk

Ik vulde twee mokken met heet water en hing in allebei een theezakje. Ik dronk het liefst gewone Engelse thee, Miranda had liever bosbessensmaak.

Na de toch wel enerverende kerstdagen – de vraag van Sven lag me zwaar op de maag – en een wat eenzame oud en nieuw, ik miste de sfeer van de jaarwisseling die ik altijd bij Miranda en Bas vierde, was ik op 3 januari 's morgens vroeg naar mijn eigen huis in Rijswijk gegaan en had mijn zus gebeld om te zeggen dat ik thuis was. Twee afgedwongen weken om mijn beslissing te nemen.

Miranda pakte de beker aan en ik voelde hoe haar felblauwe ogen mijn gezicht onderzochten. 'Wat is eigenlijk het probleem? Ik heb hem pas één keer gezien, maar voor zover ik kan beoordelen, is Sven toch een prima vent. Hij ziet er goed uit, is attent en lief voor je. Het zijn bijna te veel kwaliteiten in één man,' zei ze lachend.

Dat was hij ook, bedacht ik me. Het was mijn eeuwige twijfel die me deed aarzelen.

'Ik heb geen idee waarom ik niet spontaan bij hem intrek, ik zie waarschijnlijk problemen die er niet zijn. Het lijkt allemaal zó perfect. Weet je dat we in bijna vier maanden nog nooit een woordenwisseling hebben gehad? Alles wat ik zeg of doe, is goed. Dat is toch niet gezond?'

'Een relatie valt of staat toch niet met een flinke ruzie? Hoewel ... de goedmaakseks is wel mooi meegenomen,' voegde Miranda er grijnzend aan toe.

'Jezus, Miranda! Het hoeft geen ruzie te zijn. Ik vind het griezelig dat Sven het altijd met me eens is. Als ik geen zin heb om uit te gaan, blijven we thuis. Wil ik winkelen dan gaat hij mee, terwijl ik weet dat hij er een bloedhekel aan heeft. Ik kan hem uitdagen tot ik een ons weeg, maar hij blijft dezelfde rustige man die gewoon wacht totdat ik het opgeef.'

‘Allemachtig, Anouk. Jullie wonen de laatste tijd al zowat samen. Zelfs Bas vond hem een geschikte kerel en dat wil wat zeggen. Waarom ben je zo onzeker als het om mannen gaat? Ik zou die man vastketenen. Zo’n exemplaar kom je nooit meer tegen. Als ik jou was, zou ik vandaag nog mijn koffers pakken en bij hem intrekken.’

Ze had gelijk, dacht Anouk. Begin december hadden Bas en Miranda een winterbarbecue georganiseerd waarvoor zij en Sven ook waren uitgenodigd. Het was gezellig geweest en het was meer dan duidelijk dat de twee mannen het goed met elkaar konden vinden.

‘Meen je dat serieus?’ vroeg ze toch voor alle zekerheid. ‘Sven doet wel erg geheimzinnig over zijn familie. Hij beweert dat hij niemand heeft, maar er was wel een kerstkaart van een oom en tante.’

Miranda knikte. ‘Ik meen het absoluut. Niet iedereen gaat goed om met zijn familie. Kijk maar naar ons en mama. We zien elkaar nooit, dus daar zou ik niets achter zoeken. Het wordt tijd dat jij ook van het leven gaat genieten. Je bent al jaren alleen.’ Ze keek op haar horloge. ‘Sorry, Anouk, ik moet weg. Kars van school halen. Hij heeft een extra vrije middag. Ik bel je vanavond wel als ik tijd heb.’

Ze zou het waarschijnlijk glad vergeten.

Nadat Miranda was vertrokken, was het meteen gedaan met mijn overtuiging dat ik twee weken nodig had om uit te vinden wat ik wilde. Ik miste Sven nu al. Hij was aan het werk en zou over een halfuur zijn lunch in z’n eentje opeten. Straks om vijf uur reed hij alleen naar huis en hoefde zich niet in te houden omdat hij voor de zoveelste keer voor een rood verkeerslicht moest wachten. Hij had niet meer gevloekt nadat ik hem had gezegd dat hij daar niets mee opschoot en dat het alleen een portie frustratie opleverde. Over het feit dat ik zelf ook niet altijd een sociale bestuurder was, had ik wijselijk gezwegen.

In gedachten zag ik Sven de auto voor het huis parkeren, uitstappen en de deur openen. Waarschijnlijk zou hij een pizza uit de vriezer halen of een maaltijd laten bezorgen en die bij de televisie opeten. Misschien zou hij genieten van het alleen zijn.

De schrik sloeg me om het hart. Ik had het helemaal verkeerd aanpakkt. Een man als Sven mocht ik niet laten wachten.

Ik haatte mezelf om mijn besluiteloosheid. Het was niet zo moeilijk om de laatste kleding die ik hier nog in de kast had hangen in een tas te pakken. Ik had bij de bouwmarkt al een paar verhuisdozen gekocht om de spullen in te pakken waaraan ik verknocht was.

Sven had me de vrije hand gegeven om de inrichting van zijn huis te veranderen waar ik wilde. Mijn eigen spullen neerzetten. Er ons huis van maken. Zolang ik maar niets aan de meubels in de woonkamer veranderde of de wanden volhing met allerlei rommel. Sven had iets met kale muren.

Daar kon ik wel mee leven, alhoewel alles een nogal saaie, beige kleur had.

Waarom zou ik wachten? Waar moest ik op wachten? Miranda had gelijk. Ik was bijna dertig en mijn laatste, halfbakken relatie dateerde van vier jaar geleden.

Aan het eind van de middag had ik alles ingepakt wat ik wilde meenemen. Ik twijfelde of ik Sven zou bellen en besloot het niet te doen. Nog één nacht in mijn eigen huis. Morgen zou mijn nieuwe leven beginnen.

Ik zette de dozen op de achterbank en de tassen met kleding in de kofferbak. Sven zou verrast zijn als hij straks thuiskwam en mij in zijn – nee, ons – huis vond. Mijn plannen waren vastomlijnd. Boodschappen doen, een of twee dozen uitpakken, koken en wachten op de man met wie ik vanaf vandaag zou samenwonen.

Het was vreemd om het huis waarin ik al zo lang woonde af te sluiten en de sleutels in mijn tas te stoppen met het idee dat ik ze voorlopig niet meer zou gebruiken. Alle twijfels die een plekje in mijn hoofd probeerden te veroveren, duwde ik weg. Ik koesterde de gedachte dat ik mijn eigen huis niet hoefde op te geven. Zolang ik de huur bleef betalen, maakte het niet uit of ik er wel of niet woonde en ik zou flink op de energierekening besparen.

Sven was één keer bij mij thuis geweest omdat ik de post wilde bekijken. Hij was blijven staan en had geringschattend om zich heen gekeken. Mijn woonkamer was precies waar hij een gruwelijke hekel aan had, rommelig door de boeken en tijdschriften die overal verspreid lagen en muren die volhingen met kitscherige schilderijtjes en foto's van mijn neefjes. Het enige wat zijn goedkeuring kon wegdragen, was de oude klok die ik uit mijn ouderlijk huis had gered. Misschien zou de klok een plekje kunnen krijgen in ons huis.

Ik stapte in en grijnsde naar mijn beeltenis in de binnenspiegel. De spanning voor wat ik ging doen, raasde door me heen. Veranderen kon ik niet zomaar en ik zou waarschijnlijk de rest van mijn leven naar zekerheden blijven zoeken.

Een flauw winterzonnetje begeleidde me naar de rijksweg om daarna definitief achter een dik pak wolken te verdwijnen. Er was lichte sneeuwval voorspeld. Ik kon me er geen voorstelling van maken hoe dat zou zijn. Sneeuw aan zee. Ik was nooit het type geweest dat tijdens een flinke storm een strandwandeling wilde maken. De kust hoorde bij de zomer, bij warmte.

Ik zou ieder seizoen gaan meemaken.

Het was rustig op de weg zo midden op de dag en twintig minuten later parkeerde ik de auto op de kleine oprijlaan voor het huis. Sven gebruikte meestal de garage.

Ik deed de kofferbak alvast open en liep met de andere sleutelbos die ik vanaf nu zou gebruiken naar de voordeur. Ik opende hem en liet de kou vrijelijk naar binnen stromen. Ik pakte de tas met kleding en een doos. Ik was vergeten om erop te schrijven wat erin zat.

Ik zette de ene doos in de gang en sloot de deur achter me.

Ik schrok van zijn stem.

‘Lieveeling, wat een verrassing.’

Ik had een hekel aan dat woord. Op de een of andere manier klonk het niet echt. Het lag aan mij.

Sven kwam vanaf de trap op me af lopen en sloeg zijn armen om me heen.

‘Ben jij niet aan het werk?’ vroeg ik verbaasd.

Hij lachte zuinig. ‘Ik voelde me hondsberoerd nadat jij was vertrokken, maar nu wordt alles anders. Je hebt de beslissing genomen,’ zei Sven met een blik op de doos die ik in de gang had gezet.

Ik knikte. Mijn stem zou me in de steek laten als ik zou antwoorden. Het was mijn onzekerheid die ervoor zorgde dat de overtuiging, die ik de vorige avond en zelfs een uur geleden nog had gevoeld, als sneeuw voor de zon verdween.

‘Heb je nog meer?’ vroeg Sven. ‘Ik zal je helpen uitladen.’

Een kwartier later had Sven alle dozen naar boven gesjouwd en in een van de logeerkamers gezet.

‘Wil jij ook een glas witte wijn? We hebben tenslotte iets te vieren,’ vroeg Sven vanuit de deuropening van de woonkamer. ‘Vanavond gaan we uit eten,’ besliste hij.

Ik wilde niet tegensputteren. De dag had me uitgeput. Alle emoties die ik had doorstaan, eisten hun tol. Het liefst was ik op de bank blijven zitten, had ik een pizza besteld en naar een film gekeken.

‘Graag,’ antwoordde ik op zijn vraag, gevolgd door een iets lauwer: ‘Leuk.’

Sven had niets in de gaten. Ik zag hem vol energie teruglopen naar de keuken en hoorde hem de koelkast openen, de fles eruit pakken en de glazen vullen.

‘Proost,’ hief Sven zijn glas toen hij naast me op de bank zat. ‘4 januari 2008. Een datum om nooit te vergeten. Op een mooi leven samen.’

Zachtjes tikten de glazen tegen elkaar.

‘Jij bent toch nog anderhalve week vrij?’ vroeg Sven na een korte stilte. ‘Ik zal me morgenochtend beter melden en vrije dagen opnemen. Dat lijkt me niet meer dan fair.’ Zijn hand rustte op mijn bovenbeen en ik had weer een reden gevonden om van Sven te houden. Hij was eerlijk en gebruikte zijn ziekmelding niet om een paar extra vrije dagen te krijgen.